ת"ר כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם של

אָלא בשחיטה ביצד שחטן לשמן וורק דמן

לשמן קדש הלחם שחמן שלא לשמן וזרק דמן

שלא לשמן לא קדש הלחם שחמן לשמן

וזרק דמן שלא לשמן הלחם קדוש ואינו קדוש

דברי רבי רבי אלעזר בר' שמעון אומר לעולם

אינו קדוש עד שישחום לשמן ויזרוק דמן לשמן

מאי מעמא דרבי דכתיב יואת האיל יעשה

זבח שלמים לה' על סל המצות למימרא דשחימה מקדשא ור' אלעזר ברבי שמעון

יעשה עד שיעשה כל עשיותיו ורבי גמי הכתיב

יעשה אי כתיב זבח יעשה כדקאמרת השתא

דכתיב יעשה זבח במה יעשה בזביחה ורבי

אלעזר בר' שמעון הכתיב זבח ההוא מיבעי

ליה לכדרבי יוחנן דאמר ר' יוחנן הכל מודים

שצריך שיהא לחם בשעת שחימה מאי קדוש

ואינו קדוש אביי אמר קדוש ואינו גמור רבא

אמר קדוש ואינו ניתר כן מאי בינייהו איכא

בינייהו למיתפם פדיונו לאביי לא תפים פדיונו

לרבא תפים פדיונו בשלמא לרבא היינו דאיכא

בין רבי לר' אלעזר בר"ש אלא לאביי מאי איכא

בין רבי לר' אלעזר בר' שמעון איכא [בינייהו]

יו לאיפסולי ביוצא בעא מיניה ר' שמואל בר

רב יצחק מר' חייא בר אבא יו כבשי עצרת

ששחמן לשמן וזרק דמן שלא לשמן אותו

הלחם מהו באכילה אליבא דמאן אי אליבא

דר' אלעזר בר' שמעון 🕫 האמר זריקה היא

דמקדשא אי אליבא דרבי בין לאביי בין לרבא

יו קרוש ואינו ניתר הוא יו אלא אליבא דהאי

תנא דתני אבוה דר' ירמיה בר אבא שתי

הלחם שיצאו בין שחימה לזריקה וזרק דמן

של כבשים חוץ לזמנן ר' אליעזר אומר אין

בלחם משום פיגול רבי עקיבא אומר ביש

בלחם משום פיגול אמרי רב ששת הני תנאי

ס כרבי מבירא להו דאמ' שחימה מקדשא מיהו

ר׳ אליעזר לטעמיה דאמר מאין זריקה מועלת ליוצא

ור"ע למעמי' דאמ' זריקה מועלת ליוצא

מז.

מסורת הש"ם

קיא א מיי׳ פי״ז מהלי פסוה״מ הלכה יח: קיב ב מיי׳ שם הלי יט:

מוסף רש"י

כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם. להיות קדוש את הלחם. להיות קדום קדושת הגוף ליפסל ביולא ולינה הכתוב עשיית סל המלות בוביחת החיל (יבמות קד:), אלא סחיל (יבמות קד:). אלא בשחיטה. חבל בחפים לח בשרוטה. אבל האפיים לא קדש ליפסי לא קדש ליפסי לא הילא השלא יפרה שליפס עד, האיבו הילא השלא יפרה של יפרה אינו עותר באפנה אליים שהביש להיל האיבו האיבו הילא של א הוא היל האיבו באותר האיבו להיל אל האומים שמכח של אל של האומים שמכח של השלא באותר באיבו על השלא באותר באיבו על היל היל אל באותר באותר באיבו על היל היל אל באותר ב לחם כיון דכבשים אין שמן עליהן דהא לא עלו לשם חובה " עקיבא אומר אין מועלין בו דוריקתו הוליחתו מידי מעילה אע"פ שאינה מתירתו באכילה, אפילו הכי מועלת לו להוציאו מי**די מעילה** ולעיל יב.).

שימה מקובצת (המשך) שלא לשמן כשרים וי״ל דה״מ כבשים דגופא דוביחא נינהו מהניא להו זריקה דשלא לשמו להתיר הבשר באכילה וא״ת מאחר דכבשים לא עלו לשם חובה הוי ליה כאלו אבדו ואמרי׳ לעיל אבדו הכבשים באכילה כמו הכבשים דחשבינן ליה ללחם כגופא דזיבחא וכי היכא דמהניא זריקה שלא לשמה להתיר הבשר באכילה הכא נמי מהניא להתיר הלחם באכילה: [עוד מתו"ח] וא"ת באכילה: [עוד מתו"ח] וא"ת כיון שנורק שלא לשמה הוי ליה אבד הכבשים שאינן צריכין עוד ללחם וא"כ הוי לה אבד לחם כמו ביוצא [וי"ל] דודאי פשיטא שלא יהא עוד עליהם תורת שתי הלחם ולא יצאו שמיטא מצל מעל אינה עוד עליהם שמיטא מצל מעל אינה עוד עליהם שמיטה שלא לשמה מתרה שלא לשמה מתרה שלא לשמה מתרה שתרה שמיטה מתרם בשמים בשמי שחיטה שלא לשמה מתרת הלחם לאכילה בעלמא כמו שהיא מתרת הכבשים לאכילה וא״ת ולר״א דאמר אין כלחם משום פיגול משמע אבל ככשים משום פיגול משמע אבל כבשים
יש בהם משום פיגול ואמאי
הא אבד הלחם וא"כ אבדו
הכבשים ולא הוי קרבו מתיריו
כמצותו וי"ל דודאי יש בבשר
משום פיגול אם יודקנה שלא
לשמה מיהו (קשה או) [דאז]
לא יהיה מיגול לאם יודקנה המא לא הוי לצדדין דה״ק אין בלחם משום פיגול בשום פנים בין לשמו בין שלא לשמו אבל כבשים יש בהם משום ור"ע דאמר יש בלחם משום ור"ע דאמר יש בלחם משום פיגול היינו כלשמו א"נ נה" דהלחם מפסיל משום יוצא מהניא ליה ההקטרה לאקבועי והבשר] בפיגול כדאמרי סוף פ"ק [גבי] שירים שחסרו בין קצבין שירים ודהויי בין קצבין הקטרה (דהוי) דפסחים (ד' יג:) מסקינן דר' אלעזר בר' שמעון סבר לה כאבוה דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי ותירץ ריב"א זריקה שלא לשמה מקרבנו על זבח יא מודה וויקרא זן מגיד שאם נזבח שלא לשם חודה לא קדש גריעה מנשפך דם וקשה דלקמן פ׳ המנחות והנסכים (ד׳ קב), מוכח

דאע"ג דנעשה פסול בוריקה שורק על מנת לאכול חוץ לזמנן אמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי והכי איתא בגמ׳ התם לא דפיגל בשחיטה ומקשה אבל פיגל בזריקה מאי הכי נמי דמטמא טומאת אוכלין כו׳ יש לחלק דשלא לשמה עוקר הקרבן ועושהו קרבן אחר אי נמי הכא נמי בעי לן למימר ויהיה ראוי לזריקה: ס׳ ואת האיל יעשה ובח שלמים. אין לפרש דיליף הכא מדאיתקוש לחמי תודה לשלמי נזיר כדילפינן פרק החודה (לקמן ד' עח.) שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרה קבין ירושלמיות ושתי הלחם נמי איתקוש ללחמי תודה כדדריש נמי התם מתביחו שכל מה שאתה מביא כזה הא ליתא דא"כ הוה ליה למד מו הלמד ואע"ג דהוה ליה הימנו ודבר אחר איכא למאן דלא ילפינן בסוף איזהו מקומן (זבחים דף מ.) ופ' התודה (לקמן דף עח.) אלא גלויי מילתא בעלמא הוי וילפינן שפיר ומיהו קשה דא"כ אמאי אינטריך קרא בתודה לא! על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הזבח ותו ר' אלעזר בר' שמעון דדריש כל עשיות גבי התודה לא כתיב עשיה וגבי תודה נמי פליג כדאי׳ פ״ק דפסחים (דף יג:) ובתוספתא דזבחים וי"ל דהוה אמינא מדקרייה רחמנא שלמים דלא מקדשי לחם לב] כי שלמים ונזיר נמי לא סגי בלא קרא כמו גבי תודה משום דקרייה רחמנא שלמים ולר"ח בר"ש נמי כיון דגלי קרח בנזיר דבכל עשיות הקידוש תלוי הוא סדין בכולסו: במה יעשה בוביחה. תימה דבפ"ק דובחים (דף ד:) דריש מכאן שינוי בעלים ודריש לכל עשיות נימא דלא כר"א בר"ש וי"ל ודאי שמעי" שפיר תרתי ול״ע לרבי מנא ליה י) שינוי בעלים ול״ע: שיהא לחם בשעת שחימה. תימה הא משעת תנופה בעי לחם לג] ואע"ג דלא מעכב ראוי מיהא בעינן ושמא אפי׳ ראוי לא בעינן ועוד שמא אתא למימר דבשעת שחיטה בעינן שיהא בפנים לד] אע"ג דכשר

כיולה: בקונמרם גרם וברוב הספרים נמי גרם הכי לאכיי לא י. תפים פדיונו לרכא תפים פדיונו ופי' לאביי לא אלימא קדושתא כולי האי שיהא נפדה וכה"ג איכא קלת פ"ב דבכורות (דף טו:) גבי ולדות בעלי מומין כונסן לכיפה היכי ליעבד ליקרבינהו מכח קדושה דחוייה אתיין ליפרקינהו לא אלימי למיתפס פדיונן והשתא בעי לאביי מאי בינייהו כיון דלרבי לא אלימי קדושתא כל שכן לר"א בר"ש וקשה דלאביי נמי ליבעי אליבא דרבי מה בין שוחטן לשמן לשוחטן שלא לשמן דכ"ש דלא אלים למיתפס פדיונו דהא לר"א בר"ש לא מהני שחיטה מידי ומש"ה לא תפים פדיונו ותו דבפסחים (דף יג:) משמע איפכא דלרבי לא תפיס ולר"א בר"ש תפיס ולקמן (דף מח.) נמי לר"א בר"ש פודן בחוץ ושמא ודאי כי אין תנופה "וקדושת תנור לא קדיש אלא קדושת פה ומיפריק אבל הכא [דאיכא שחיטה ותנופה ותנור] להכי לא קרוב להוצים לעיל ופי׳ הקונט׳ דפי׳ לאביי נפדה ולרבא אינו נפדה לה] צ״ע ש דתחילה פי׳ לראב״ש אינו קדוש כלל ונפיק לחולין לגמרי * ולבסוף פירש וכ"ש לראב"ש ולפירושו (ל"ד) לאביי קדוש טפי דאלים דלא נפיק [לחולין ולראב"ש נפיק לחולין] ויתכן יותר גירסא אחריתי ומיהו גירסת הקונטרס נכונה לאביי תפיס ולרבא לא תפיס והשתא איכא בינייהו במקומות אחרים ודחקינן לאשכוחי הכא מאי בינייהו:

דתנו ר׳ אליעזר ור׳ עקיבא: **שחיעה מקדשא.** בין ואהני בהו פסול יוצא: אין זריקה מועלם ליוצא. הלכך לא קבעתיה ללחם בפיגול דהא כבר פסול הוא ואמר בפ״ק (לעיל דף יב.) אין פיגול במקום פסול: זריקה מועלם ליוצא. בהן דפסול מחמת דבר אחר הוא כדמפרש בשילהי פ״ק (שס) בבין:

[דשאני] חיסרון (דאי) [כיון דאיתא] בפנים מהניא ליה (יולם. בה] השפול מסמת דבר לחת הוא כדמפרט בשילהי פ"ק (שס) בב]: הקטרה (למקבעינהו בפינה!):

והכא כיון דנזרק שלא לשמה פשיט: דאין הלחם נאכל: ו) קרוש ואינו ניתר הוא. דאפיי לאביי דאמר קדוש ואינו נמור ב"ש האינו

ניתר: ו) אלא אליבא ידאי מא כר אין בלחם משום פינגל. כמו שחולך ומפרש (דרבי) [דריא] לטעמיה דאמר אין זריקה מועלה ליוצא

באימורים שיצא ה"נ (לא) מהניא ללחם לחייבו בפינגל: מ) עיין בהשמטות שבסוף המסכת: טן מפי לקפיה: י) בקרושת שאר תרומת

הלשכה: ®] ובת הורת שלמיו מגדי : ע) בדי גמרי: ע) מפרש לקמיה: יו) בקרש לקמיה: שו בא הדייקה של מהיים של מהיים או רובה לשמה

נמקי: ש) נוסף לא אח"כ: יו) באכילה ולה: יו) קרוש ואם (בי אח"כ): ע) שבוש בסיא הכל אני אבל ברשיי של מהיים אייא: כן לא

נמקי: ש) נוסף להלון לור לאינויי : ע) לה יארויי: עו לעודור: ע) לרא יארויי: מ) לרי ארייה: כו) לרי ארייה: כו) לרי ארייה: כו) לרי ארייה: כו) לרייה ארייה: מו לרייא ובי ומור להצלה לא צייב):

לשנה הלהם: ע) למימר והיא ראוי לוריקה וכן מתוב בגיליון וירוק דוכא ריל ויקבל שנואא לוריקה: ע) פודה לקמן (דף עא צייב):

מקר או מן לול לול לור לא ראוי מודה ולא בי נינוי ריל בראל נור כין דא צייבו בתיה לאחרי בהויל אוריי אנה היל אוריי אול בהויל אוריקה: ע) המונא הוריקה: ע) מור לוריקה: ע) לחם ותנופה מחיים הוא ההירא:

מקרש אי נמי כולהו צריכי לקרושי איצטריך קרא באיל נויר למימר דאיל דוקא מקדש. תו"ח: ע) לוחן במשסטות שבטוף המסכת:

מן בפני בדונן לקמן בפי התודה השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחוכה לא קדש הלחם: לט) עיין בהשסטות שבטוף המסכת:

מן במצה בדונן לקמן בפי התודה השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחוכה לא קדש הלחם: לט) .[למקבעינהו בפיגול]:

אין מקדשין אם הלחם אלא בשחיטה. טעמה מפי בו לקמן: קדש עד שישהום דשמן ויורוק דמן דשמן. חימה למה לי זריקה הא פ"ק את הלחם. מותר באכילה: לא קדש הלחם. ולא תפים פדיונו בקדושת שתי הלחם אלא בקדושת שאר ין קדושת הלשכה ובת"כ ואו פרק יאן יליף לה

לחמו וכבשי עלרת דמקדשי לחס מתודה ואיל נזיר יבן גמרינן: קדוש ואינו קדוש. מפרש יגן להמן: ואת האיל. איל מיר: יעשה זבח שלמים לה' על סל המלות. אלמא זביחת איל מקדשה לסל ומיניה גמרינן לכבשי עלרת: אי כתיב זכח יעשה. משמע אע"ג דובח בעי עשייה אחריתי: הכל מודים. אפילו לר׳ אליעזר דאמר זריקה עיקר מודי דלריך שיהא לחם בשעת שחיטה ואי לא הוה בשעת שחיטה לא מקדשא ליה זריקה: ואינו נמור. מפרש ידן לקמן: ואינו ניתר. לכהנים: מאי בינייהו. כלומר כיון דאמר אביי אינו גמור כל שכן דאינו ניתר דהא ממעות תרומת הלשכה בא מו] וזריקת דם לא הואי לשמה דתשתרייא (4) באכילה ואינו גמור דאמר אביי למאי הלכתא: לאביי לא תפים פדיונו. בקדושת שתי הלחם ואם רצה משנה המעות לשאר קרבנות לבור: לרבה. דחמר קדוש גמור תופס פדיונו ויולא לחולין והא דאמר לקמן (דף ק:) מנחות אין להם פדיון לאחר שקדשו בכלי: אלא לאביי. דאמר לא תפים פדיונו: מאי איכא בין רבי לר' אלעזר. וקדוש דא״ר למאי הלכתא הא לא תפים פדיונו ולתרוייהו אסור באכילה: לאיפסולי ביולא. לרבי דאמר קדוש קלת בשחיטה אם ילא נפסל שאפי׳ זרקו מון לשמו נמי אסור באכילה יון לרבי אלעזר דאמר שחיטה לא מקדשא אין נפסל ביוצא דאינו קדוש יחן אם ילאו בין שחיטה לוריקה ואם אחר כך זרק לשמן כשר. (כ) יש] שבוש גמור הוא זה דכל שכן לרבא כיון דקדשתן שחיטה קדושת הגוף גמורה לא ב] נפיק תו לחולין ובפ"ק דפסחים (דף יג:) נמי אמר הכי לרבי דאמר שני דברים המתירים מעלים זה בלא זה דולא בא] נפיק לחולין ור׳ אלעזר דאמר אינו קדוש פריק להו ונפקי לחולין וכיון דנפקי לחולין ע"י פדייה על כרחך פדיוכן נתפס. לפיכך נראה לר׳ דה"ג ולשון

הגון הוא לאביי תפים פדיונו ולרבא לא תפים פדיונו לאביי דאמר אינו גמור עדיין לא חלה עליו קדושת הגוף גמורה ואכתי שייך ביה פדיון ונהי דקדישתיה שחיטה במקלת דלא נפיק לחולין ומיהו מחוסר גמר קדושה ושייך ביה קדושת דמים לתפוס פדיונו בקדושה לרבא דאמר קדוש גמור קדושת הגוף לא שייך ביה פדיון ואם התפים מעות בפדיונו אינן נתפסין דכיון דאינו יולא מקדושה כלל איזו קדושה תחול בפדיונו: בשלמה לרבה. דחמר לרבי לחו בני פדיון נינהו דאקדשינהו שחיטתה: **היינו דאיכא בין רבי לר' בב**] **אלעור**. דלר בג] אלעזר אינו קדוש כלל קדושת הגוף אלא קדושת דמים שניקח מתרומת הלשכה ונפיק לחולין ותפים פדיונו ככל קדושת דמים: אלא לאביי. דאמר לרבי נמי תפים פדיונו וכל שכן לר׳ בדן אלעזר מאי איכא בין רבי בה] לר׳ אלעזר: איכא בינייהו לאיפסולי ביולא. לרבי מיפסל ביולא אם ילא לא יהא כשר לשחוט עליו כבשים אחרים לר׳ בין אלעזר לא מיפסיל ביוצא שלא ירדה לה קדושת הגוף אלא קדושת דמים ואין יולא פוסל בה וכשרין לשחוט עליה כבשים אחרים וזה שפירשתי תחילה שבוש גמור (ג) הוא כדפרישנא לעיל: האמר זריקה מקדשא. והאי אפילו קדוש לא הוי כל שכן דאסור באכילה: בין לאביי בין לרבא קדוש ואינו ניתר. דכיון דאמר אביי אינו גמור כל שכן דאינו ניתר: חוץ לומנו. כלומר על מנת לאכול מן הכבשים חוץ לומנו: הני חנאי.

דאיכא תנופה להכי כו'. נ"ח. ל דמת לה פי לאביי דכ"ש שאינו ניתר ולפירושו לאביי קדיש טפי דאלים מלמיתפס ויתכן יותר כו' יקינן לאשכוחי. נ״ק,

תורה אור השלם

ו. וְאֶת הָאַיִּל יַעֲשֶׂה זֶבָּח שְׁלְמִים לַיִּיְ עַל סַל המַצּוֹת ועשה הכהן את מנחתו ואת במדבר ו יז

הגהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה מאי בינייהו וכו" באכילה הק"ד ואח"כ מ"ה למתפס פדיונו דאינו גמור דאמר אביי למימר דלא תפיס דאמר אביי למימר דלא תפיס פדיונו בקדושת שתי: (3) ד"ה לאפסולי וכו' ושבוש גמור הוא גי' זה: (ג) ד"ח איכא בינייהו וכו׳ שבוש נמור אלא כדפרישנה :לעיל

גליון הש"ם

תום' ד"ה בקונפרם בו' ולבפוף פי' וב"ש. ק"ל למאי הקטו על לאון רש"י דיקט וכ"ש הקטו על לאון רש"י דיקט וכ"ש אל בלא"ה קשה דמאי פרכי מאי איכא בין רבי לראב"ש הא לרבי תפים פדיונו ואינו יולא לחוליו ולראב"ש יוצא לחוליו:

רבינו גרשום

דכתיב ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות למימר דזביחה מקדשה לסל המצות. והכא נמי גבי כבשי עצרת. קדוש ואינו גמור שאינו . ראוי לאכילה. ורבא אמר קדוש וגמור ואינו ניתר באכילה. וגמור ואינו ניתר באנילת. לחביי דאמר ואינו (גמור) לא מהודא קדושתיה למתפס פדינו שיהא קדוש כמוהו: מלמא לרבא היינו דאיכא בין קדוש למתפס פדינו ואינו קדוש שאינו ניתר באכילת. ורבי אלעדו ב"ד שמעון דאמר אינו קדוש דאפי פדינונ לא ורפי אלעדו ב"ד שמעון דאמר ורפי אלעדו ב"ד שמעון דאמר ורפי אלעדו ב"ד שמעון דאמר בינו קדוש להצמוליה לא בינוא לרבי דאמר שחיטו לא ביוצא לרבי דאמר שחיטה מקדשא אם יצא הלחם בין מקים אם בא היהום בן שחיטה לזריקה נפסל. לר׳ אלעזר ב״ר שמעון לא מקדש ולא מפסיל ביוצא דאי אהדריה ולא מפסיל ביוצא דאי אהדריה ועייליה לגואי קדש: וזרק דמן של כבשים על מנת לאוכלן לשתי הלחם ובשר חוץ לזמנן ר' אליעזר דאמר אין בלחם משום פיגול לטעמיה דאמר אין זריקה מועלת לחייבו משום איסור יוצא הואיל ויצא לפני זריקה ולא משום פיגול : נמי

שימה מקובצת

 מ) שלא לשמן לא קדש הלחם.
 וא"ת כבשי עצרת מנ"ל שלא
 לשמה לא מקדש (וכתיב)
 [וא"ל] [דילפינן] מאיל נזיר ודרשי׳ זבח שלמים עד שיהא זביחתו לשם שלמי׳ כי היכי דדרשי׳ גבי תודה מלמד שאם שחטה שלא לשמה לא קדש שחטה שלא לשמה לא קדש
הלחם הא לא מצית אמרת
דהא אמריי ריש פיק אם אינו
ענין לשינוי קודש תנהו לשינוי
בעלים ואם איתא (לשינוי קודש
המאי) [הא) איצטריך לומר דלא
קדיש הלחם וי"ל דהדין זה
ילפי מתודה ואצ"ג דלא ילפיי
שאר דיניו ומתודה מ"א בתרי
שאר דיניו ומתודה מ"א בתרי
שאר דיניו ומתודה מ"א בתרי שאר דיניו (מתודה) מ״מ בתר דגלי קרא בקדוש לחם ילפי . גילוי מילתא בעלמא. תו״ח: ב) מאי בינייהו. רש"י פי' ב'

[3] מאי בינייהו. רשיי פ" ב" כ" ב" אמר" לעיל משנשחטה יצא לתמה כרי הלחם פסול אלמא נפסל ב"וצא הא אמר" לעיל משנשחטה יצא לתמה כרי הלחם פסול אלמא נפסל ב"וצא הא אמר" לעיל משנשחטה יצא לתמה כרי הלחם פסול אלמא נפסל ב"וצא היא אמר" לעיל משנשחטה יצא לתמה כרי הלחם פסול אלמא נפסל ב"וצא הוא האמר לא ב" הוא לאבי היאך תפיס פריונו רופיק לחולין לרבי הא סבריא ליה לקמן רתנור מקדש ו"ר דהר"א מנחות הבאות בפני עצמן אבל לשמה וא"ת לאבי היאך תפיס פריונו לא תנור לפ" מה דפי רש" ניחא נה" דחפיים פריונו לא נפיל לחולין תימה למורי הרמ"ד ולאבי" הראות עם הוובה השרוטה מקדשת להו לא תנור לפ" מה דפי רש" ב"דשאר מנחות אין נפסלין ביוצא כדפי בפ"ץ נחהני אלהו קדושה הוא ישבים הוא להיא להו קדושה הוא להולים הוא היא ב"ל היא הוא להולין בריב" אלא מולה להולים ב"וצא הוא לה"מן והמסברות] החונו מיוך לא נפיל לווא מיול לא נפיל לחולין בריב" ולאפסול ב"וצא וקלה לה"מן והמסברות] במנחות שקרשו ניתוך לל ועד"ן אינן נפסלין ב"וצא וכן בכל ווע"ב צריך לפ" השני לא רש". לרבי לאלינוך לא מיפסל ב"וצא ותנה א לועל נשחטה ו"צא לחמה הלחם במנותות שקדשו בכל וע"כ צריך לפ" השני לרש". להרם לאלינור כבר מאבוה האמר כל העומה ליודק כודוק דמ"ו, לכש" עצרת ששחטן לשמן פסול ו"ל דלעיל כשומקדש הום בנוס ונשפן ור" אליעור סבר מאבוה האמר כבשים מותרים באכילה נרתנן כל הובחים שנובחו כ"י אותו הלחם מהו באכילה נרתנן כל הובחים שנובחו